

Sygn. akt II CSK 343/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku K. Ś. i C. Ś.

przy uczestnictwie P. Spółki Akcyjnej

w K.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 23 stycznia 2015 r., sygn. akt I 1Ca 501/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) oddala wniosek uczestnika o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy K. i C. Ś. złożyli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 23 stycznia 2015 r. oddalającego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w Turku z dnia 31 października 2014 r., którym oddalono wniosek o ustanowienie służebności przesyłu na rzecz na rzecz uczestniczki „P.” S.A. z siedzibą w K..

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wnioskodawcy oparli wniosek na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że w ich ocenie przyjęcie przez Sądy *meriti*,

że określenie w decyzji Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Turku z dnia 27 marca 1959 r. konkretnej nazwy linii elektroenergetycznej spełnia wymaganie konkretyzacji nieruchomości, której zostały odjęte prawa właścicielskie.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Nie odpowiada temu wymaganiu uzasadnienie stanowiska wnioskodawców, które sprowadza się do przedstawienia własnej oceny prawnej i faktycznej sprawy, odmiennej od ustaleń przyjętych przez Sądy. Ponadto w przedstawionym wywodzie można dopatrzyć się niekonsekwencji, gdyż w powoływanym orzeczeniu (IV CSK 724/13) Sąd Najwyższy wypowiedział się co do indywidualizacji oznaczenia nieruchomości, na rzecz której tę służebność - lub inne ograniczenie - ustanowiono a nie nieruchomości, która została obciążona służebnością lub innym ograniczeniem wykonywania prawa własności. Nieodłączną częścią takiej decyzji była ponadto mapa identyfikująca nieruchomości obciążone. Podkreślić ponadto należy, że ocena stanu faktycznego dokonana przez Sądy rozpoznające sprawę nie może być przedmiotem zarzutów skargi kasacyjnej na mocy art. 398³ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. a *contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. Nie znajdując

podstaw do odstąpienia od obowiązującej w postępowaniu nieprocesowym zasady ponoszenia kosztów przez strony we własnym zakresie (art. 520 § 1 k.p.c.) Sąd Najwyższy oddalił wniosek uczestnika o przyznanie kosztów postępowania kasacyjnego.